

прочелје

Слободан Зубановић

ТО ЈЕ ОНО ШТО ЛЕЧИ

ВЕЧЕРЊА ДИЈАГНОЗА

Много сам времена пропустио
под ситним задовољствима,
уместо да сам, редовно, пред свима,
узимао јак аспирин налик песми.

Да сам просто само отицао,
ко жлезда кад натекне уз ујед,
уместо што сам силно протицао
пуштен ко хладан млаз са чесме.

Проћердао сам свашта, никад сит,
никад задовољан приликама,
уверен да другачијим сликама,
осим мојих, нема места.

За часе што с ветром прохујаше
немам милости и не молим.
Посматрам само цветање руже.
То је оно што лечи, што боли.

НИ ЈЕ ДАН ДАН БЕЗ РЕТКА

Стајао сам над писоаром наднесен,
лик свој гледајући на плочицама,
обрисаним крајем прошлог века,
у касно поподне, пред саму јесен.

Беше лепо уживање тог дана,
два-три оштра и добро вино потом,
захваљујући спонзору који о том
што чаврљасмо не знаде ништа.

Помислих, Боже, ово је добар живот;
а никад нисмо били партнери.
Обраћао сам ти се кад је требало,
и повремено се посвећивао вери.

Још малкице сам мислио о том,
загледан у ореол мутних капљица
што ме огрташе неком добротом.
И прође дан као сваки други.

ГОЛУБИЈИ НАУК

Између зидова библиотеке градске
и зграде познате као Сану,
дакле у светларнику, иза даске
маховином обасуте, у полумраку,

далеко од каквих сметњи или буке,
испод прозора који не гледа нигде,
голубије јато скупило је своје бриге,
птичије, на месту недостојном

летача, витког Икара, и свих осталих
што винуше се зарад нас у бескрај.
Можда су ту нашли обећани рај
свој, у плаветнилу изгубљени дом,

чим весело разговарају на тему –
добро им је, судећи по измету и перју.
Не желе, изгледа, никако да утекну с тог
места где им је легло, постеља и гроб.